

*Αν*ο

στρατός είναι

-όπως λένε- ένα μεγάλο

σχολείο...

...ε, τότε ας

προτιμήσουμε την

κοπάνα!

(κι αν στο σχολείο η μαγκιά είναι να κάνεις κοπάνα, καταλήψεις και να αμφισβητείς την εξουσία του καθηγητή, στο στρατό σε μαθαίνουν πως μαγκιά θεωρείται να στέκεσαι σούλα στον κάθε κομπλεξικό караβανά και να πατάς όποιον θεωρείς πιο αδύναμο από εσένα, διδάσκεται δηλαδή η θρασύδειλλα ως κοινωνική αρετή)

έκδοση ενάντια στην εκπαίδευση και τα παραπροϊόντα της
από τη συνέλευση ενάντια στην κοινωνική και ταξική ειρήνη ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ/ΡΕΛΑΝΣ



τεύχος 20 αντιμilitarιστικό
Σεπτέμβριος 2011



Ούτε ειρηνιστές είμαστε, ούτε ενάντια στη βία.

Είμαστε ενάντια στο στρατό για τον απλό λόγο

ότι εξυπηρετεί τα συμφέροντα των αφενικών και του κράτους τους, και μόνο αυτά. Και για τα συμφέροντα αυτών είναι διατεθειμένος να δολοφονεί μαζικά και οργανωμένα. Από τη Σομαλία που κυνηγάει φτωχούς σομαλούς γαράδες, το Αφγανιστάν όπου συμμετέχει στο μακέλεμα των εκεί καταπιεσμένων μαζί με τους συμμάχους του, τα Βαλκάνια όπου προστατεύει τις εκεί ελληνικές επιχειρήσεις μέχρι την Κύπρο και όπου αλλού επιβάλλουν τα συμφέροντά του καθώς έχει συμμετάσχει σε δεκάδες πολεμικές επιχειρήσεις. **Όμως όπως οι παπάδες έχουν ανάγκη το φόβητρο του σατανά για να δικαιολογούν την παρασιπική τους ύπαρξη, έτσι και ο στρατός για να δικαιολογήσει την ύπαρξή του έχει ανάγκη το φόβητρο των εξωτερικών εχθρών (τους οποίους φρονιζίζει να εφευρίσκει συνέχεια).** Και φυσικά ο στρατός χρησιμοποιείται από τα αφενικά και εντός συνόρων. Πώς να ξεχάσουμε τη χούντα; Πώς να ξεχάσουμε τις απεργίες των σκουπιδιάρηδων και των λεωφορειοιζήδων το 1991 όπου ο στρατός λειτουργήσε σαν **απερχοσπαστικός μηχανισμός** μαζεύοντας τα σκουπίδια και αντικαθιστώντας τα λεωφορεία με τα φορτηγά του; Πώς να μη λάβουμε υπόψη την άσκηση Καλλίμαχος όπου οι φαντάροι εκπαιδεύονται να καταστέλλουν διαδηλώσεις ή το ότι στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 ο στρατός ήταν σε ετοιμότητα, ενώ είναι χαρακτηριστικό ότι μετά την εξέγερση του φετινού Αυγούστου στο Λονδίνο το κράτος εξετάζει την επαναφορά της θπείας μπας και πειδαρχήσει τους νέους. Κι επειδή το εθνικό παραμύθι δε μας έχει πείσει ούτε στο ελάχιστο **δεν πρόκειται να πολεμήσουμε για καμία πατρίδα, για κανένα θεό, για κανέναν αφέντη.** Ο μόνος πόλεμος που συμμετέχουμε είναι αυτός ενάντια στους κάθε είδους εκμεταλλευτές της ζωής μας (που μεταξύ άλλων φρονιζίζουν να μας ποτίζουν με μπόλικες δόσεις εθνοπρέζας ώστε να μας κρατάνε υποταχμένους).

Δεν πάω

Έτσι ακριβώς. Δεν πάω στο στρατό ΡΕ! Δεν τους το χρωστάω. **Ούτε ένα χρόνο από τη ζωή μου. Ούτε ένα δευτερόλεπτο!** Γιατί μου λένε; **"Τον τόπο που γεννήθηκες να.."** Ε; Ποιος είναι **"ο τόπος που γεννήθηκες"**; Αυτός που γράφει το ληξιαρχείο; Είναι ό,τι πιο τυχαίο θα μπορούσε να με αφορά. Που γαμηθήκαμε, τρυφερά ή ρουτινιαρικά, με πάθος ή με άγχος δυο άνθρωποι που δεν τους ήξερα! Και τι σημασία έχει αυτό; Μια κλινική, ένα μαιευτήριο, αυτό είναι ένα μέρος που γεννήθηκαν... δεν είναι το πιο σημαντικό. **Γιατί γεννιέσαι όχι μόνο μια φορά. Γεννιέσαι πολλές.** Γεννιέσαι από ένα βλέμμα, ερωτικό. Από ένα άγγιγμα. Γεννιέσαι σε μια σιωπή, σε μια απουσία. Γεννιέσαι σ' ένα θυμό. Γεννιέσαι σ' ένα λάθος σου. Σε μια επιθυμία. Γεννιέσαι σ' έναν πόνο, σ' όλους τους πόνους. Σ' ένα ταξίδι, σ' όλα τα ταξίδια. Σε μια φίλια. Σε κάθε φίλια. Σ' ένα χωρισμό. Στο μίσος σου. **Γεννιέσαι δέκα, εκατό, χιλιάδες φορές αν το αξίζεις να ζεις -να ζεις σημαίνει να γεννιέσαι, εδώ κι εκεί. Δεν υπάρχει κανένας μοναδικός τρόπος ή τρόπος να σου συμβεί μια και καλή. Κι όποιος το νομίζει έτσι, είναι κιόλας νεκρός.** Και τι ξεφτιλισμένη ιδέα είναι η πατρίδα; Η ιδιότητα του "μεγάλου πατέρα", που ξεκινάει αθώα αθώα από τους κοντινούς ανθρώπους, σχέσεις, καταστάσεις, και κάνοντας ομόκεντρους κύκλους γύρω σου φτιάχνει ύπουλα τα σύνορα του κράτους, στο οποίο υπάγεται το ληξιαρχείο που σε έγγραφαν! Η ιδιότητα του "μεγάλου πατέρα" που τα χωράει όλα -μέχρι τα σύνορα. Αλλά δεν υπάρχει κάτι τέτοιο. Είναι μόνο ένα κλουβί για την καρδιά και το μυαλό, που άλλοι φτιάχνουν, υπάρχει πριν από εμάς για μας. Ποια σύνορα; **Τι είναι τα σύνορα; Οι συμφωνίες μεταξύ ανθρωποδιοικητών, αυτό είναι.** Τι σχέση έχουν με μένα; Δεν είναι τα δικά μου όρια, εκείνα που ξέρω ή εκείνα που αγνωώ. **Τίποτα δικό δεν αρχίζει και δεν τελειώνει στα ΔΙΚΑ ΤΟΥΣ σύνορα. Γιατί μπορεί να χεί τελέψει πολύ κοντύτερα, ή μπορεί ν' απλώνεται παντού. Δεν είναι στους χάρτες τα όριά μου. Δεν τις ξέρω αυτές τις γραμμές. Ξέρω μόνο ότι τα σύνορα είναι βρώμικο αίμα που μου το μετάγγισαν στο κεφάλι. Μόνο αυτό.**

Κι ύστερα λέει όλα αυτά τα φαντάσματα **"να τα προστατέψω απ' τους εχθρούς"**. Ποιους εχθρούς; **Εχθροί μου είναι αυτοί που ξέρω, αυτοί που μίσησα και μισώ -όχι άλλοι. Ποτέ δεν ήταν, ποτέ δεν είναι πίσω από μια γραμμή. Είναι εδώ, δίπλα.** Από πάντα: ο γλύφτης της τάξης, ο ρουφιάνος... η γειτόνισσα που τυραννούσε την κόρη της... οι παπάδες που μας έβγαζαν την ψυχή με τα ψέματά τους... ο μπάτσος της γειτονιάς κι όλοι που γνώρισα μετά... το πρώτο αφεντικό που μ' έτρεχε στην οικοδομή κι όλοι οι όμοιοί του... ο ξεφτιλισμένος που παρίστανε το φίλο... ο φασίστας... και όλοι οι παρόμοιοι με τους παραπάνω όπου κι αν γεννήθηκαν... Εχθροί; Χίλιοι δύο, "εδώ μέσα" στους ομόκεντρους κύκλους της "πατρίδας", της "θρησκείας", της "οικογένειας", της "δουλειάς", της "διασκέδασης", των "φράγκων", της "επιτυχίας"... **τους ξέρω καλά**



στο στρατό ρε!

τους εχθρούς μου και τους φίλους μου. Εγώ τους ξέρω και δε θα μου τους υποδείξει κανένας καριόλης.

Ξέρω. Ξέρω γιατί "πρέπει να πάω στρατό". Πρώτα πρώτα επειδή πήγε ο πατέρας μου κι όλοι οι αρσενικοί συγγενείς -και θέλουν να φάω κι εγώ τα σκατά, για να μη νιώθουν μαλάκες. Το λένε, χωρίς να το καταλαβαίνουν. Άμα πω "δεν πάω" απαντάνε "γιατί, εμείς που πήγαμε είμαστε βλάκες"; Έλα ντε! Ενώ όταν πεις "δεν πάω ...εκδρομή" δε θα σου πει κανένας "γιατί, μαλάκας είμαι εγώ που δεν πήγα";

Λένε ότι "πρέπει να πάω για να γνωρίσω τον κόσμο". Ποιος είναι αυτός ο ξεφτιλισμένος κόσμος που είναι μόνο αρσενικός, ντυμένος στα χακί, ακούει διαταγές και σκύβει το κεφάλι; Είναι ο κόσμος μιας παράξενης δουλικότητας, είναι ο κόσμος της ιεραρχίας. Είναι ο κόσμος του να μαθαίνεις-να-αμύνεσαι-από-μέσα σου και να υπακούς-απ' έξω-σου. Είναι ο κόσμος του να τρως τη διαταγή, την προσβολή, την απαγόρευση και να την καταπίνεις, να την κατεβάζεις στο στομάχι, και να την κάνεις δυστυχία και καρκίνο. Είναι ο κόσμος του να υπακούς ή να παριστάνεις πετυχημένα ότι υπακούς, και να διαφεύγεις με μια δουλική κατεργαριά που δε "διασαλεύει την τάξη". Είναι ο κόσμος του να "κάνεις παρέα" με ανθρώπους που κάτω από άλλες συνθήκες δε θα ήθελαν καν να τους βλέπεις μπροστά σου -και να σ' αρέσει. Είναι ο κόσμος όπου ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ -ναι, αυτό είναι αλήθεια. "Γίνεσαι άντρας στο στρατό" -δηλαδή τι σημαίνει "άντρας"; Σημαίνει αυτό το ακρωτηριασμένο στο μυαλό, το σώμα, την καρδιά και τις αισθήσεις φύλο, που δίνει και παίρνει εντολές... Τραβάτε γαμηθείτε λοιπόν. Θα γίνω κάτι άλλο. Θα γίνω αερόστατο!

(Δεν υπάρχουν αρσενικοί που πήγαν στο στρατό και γλίτωσαν αυτούς τους ακρωτηριασμούς; Υπάρχουν. Πάντα υπάρχουν κάποιοι που περνάνε μέσα από τις κρεατομηχανές και βγαίνουν ακέρατοι. Αλλά αυτούς δεν τους ακούς ποτέ να διαφημίζουν τη θητεία. Αντίθετα οι περισσότεροι έχουν "ωραίες ιστορίες" να διηγηθούν. Ένας από τους ακρωτηριασμούς του να "γίνεσαι άντρας" είναι να ξεχνάς, να απωθείς τις φρίκες, και "να θυμάσαι τις καλές στιγμές" μόνο. Να κοσκινίζεις πάει να πει τη μνήμη σου ώστε να σιγουρευτείς ότι ποτέ σου δε ντροπιάστηκες, δεν πόνεσες, δεν ηττήθηκες, αλλά πως αντίθετα πάντα ήσουν ικανός, επιτήδειος, καπάτσος, και "την έβγαζες". Πως πάντα ήσουν ατσαλάκωτος, ότι και να γινόταν. Αυτό είναι ένα ζωτικό ψέμα που μαθαίνει ο στρατός στους άντρες του φτιαχνοντάς τους...).

Ξέρω, ξέρω κι άλλα γιατί "πρέπει να πάω στο στρατό". Για να δείξω ότι το δηλητήριο της "υποχρέωσης" που μου στάξανε από παιδί στις φλέβες, είναι πάντα δυνατό. Δυνατότερο από την άρνησή μου. Για να δείξω πως "αφού έτσι είναι τα πράγματα..." **Ο φύλακας αυτού του δηλητηρίου είναι -ποιος άλλος;- η οικογένεια.** Γι' αυτό μόλις πεις το "ναι, θα πάω" τελειώνει η πιο χοντρή αρμοδιότητά της: σε έχει παραδώσει "κανονικό" στην κοινωνία. **Κανονικό, δηλαδή φοβισμένο, αρκετά ώστε να μη λες όχι στις "υποχρεώσεις". Φοβισμένο αρκετά ώστε να μην το παραδέχεσαι καν, να το αγνοείς, να παριστάνεις τον "ατρόμητο". Φοβισμένο ώστε να "γίνεσαι άντρας" σκάβοντας το λάκο σου... κι όχι μόνο το δικό σου.**

Δεν πάω. Δεν πάω ΡΕ! Δε σας χρωστάω τίποτα. Δεν είμαι καν εδώ που νομίζετε ότι είμαι. Είμαι κι εδώ, είμαι κι εκεί, κι αλλού και παραπέρα. Δε με δίνω στις μηχανές σας. Και για κανέναν δε θέλω να δίνει εαυτόν. **Πατρίδα μου είναι εκεί που μίσησα, και με μίσησαν περισσότερο απ' οπουδήποτε αλλού...** το είπε κι ο ποιητής. **Δεν υπερασπίζομαι και δεν υπακούω τίποτα από δαύτην.**

Όπως οποιοσδήποτε εξουσιαστικός θεσμός, έτσι και ο στρατός μυθοποιεί τις δυνατότητές του ώστε κάθε άρνηση σε αυτόν να μοιάζει αδύνατη. Όμως μόνο έτσι δεν είναι! Γι' αυτό όποιος θέλει να βρει πρακτικούς τρόπους να αρνηθεί τη θητεία μπορεί να περάσει από την ΑΝΑΤΟΠΙΑ να μας ρωτήσει. Θα χαρούμε να συμβουλευόμαστε κόσμο που δε γουστάρει εθνικισμό, πειθαρχία και υποταγή. Και εννοείται πως δε θέλουμε να έχουμε καμία σχέση με αυτούς που εκμεταλλεύτηκαν (ή έχουν σκοπό να το κάνουν) τη θέση εξουσίας που έχουν ή τα κονέ του μπαμπά για να γλιτώσουν το στρατό.



αλήτες και μαλλιάδες μπορεί, μπάτσοι και караβανάδες ποτέ!

Το ξέρουμε όλοι ότι παίζει οικονομική κρίση, ότι νοσοκομεία κλείνουν, οι θέσεις εργασίας μειώνονται, οι συντάξεις και τα επιδόματα πέφτουν και τόσα άλλα ωραία. Αυτά δε γίνονται βέβαια δεκτά με ευχαρίστηση από τους από κάτω που μπορεί κάποια στιγμή να ξεσηκωθούν και να τα κάνουν όλα λαμπόγυαλο. Έτσι το κράτος και οι αφέντες αυτού του κόσμου παίρνουν τα μέτρα τους και προσλαμβάνουν συνεχώς περισσότερους μπάτσους και караβανάδες για να τους προστατεύουν από τη δίκαιη οργή των από κάτω. Έχεις και τους γονείς να σε πρήζουν για το μέλλον που είναι μαύρο και άραχνο και σου πετάνε εν τέλει το παραμύθι: τράβα γίνε μπάτσος, караβανάς (ή για τους λιγότερο καλούς μαθητές σεκιουριτάς ή επαγγελματίας οπλίτης-λεχρίτης). Τι σημαίνει όμως αυτό;

Το να γίνεις μπάτσος σημαίνει να γίνεις ρουφιάνος και τσιράκι των αφεντικών και να χτυπάς τους χθεσινούς σου συμμαθητές-αυριανούς εργάτες που αύριο θα διαδηλώνουν για τα δικαιώματά τους, να την πέφτεις σε μαθητικές καταλήψεις ξεχνώντας ότι ήσουν κι εσύ κάποτε καταληψίας **και γενικά για να κάνεις αυτή την επιλογή πρέπει πρώτα να έχεις πετάξει στα σκουπίδια κάθε ίχνος αξιοπρέπειας και αυτοεκτίμησης.**

Το να γίνεις σεκιουριτάς σημαίνει να είσαι τσιράκι των πλουσιών που αφού ξεζουμίζουν όσους περισσότερους μπορούν, έπειτα προσλαμβάνουν και δυο τρεις δούλους

για να τους φυλάνε τα κέρδη-κλοπιμαία (αυτά που έβγαλαν με το να εκμεταλλεύονται την ανάγκη μας για επιβίωση).

Το να γίνεις τώρα караβανάς σημαίνει πολύ απλά να **επιλέξεις** να βρεθείς μπροστά στο ενδεχόμενο να εκτελέσεις εντολές δολοφονιών μαζικά και κατά συρροή είτε στο εσωτερικό είτε στο εξωτερικό (*ποιος δεν ξέρει ότι στο στρατό όπως και στην αστυνομία το πρώτο μάθημα που μαθαίνεις είναι να υπακούς τυφλά τις διαταγές των ανωτέρων σου*).

Το να κάνεις μια από τις παραπάνω επιλογές σημαίνει εν τέλει να επιλέξεις να πατήσεις επί πτωμάτων (μεταφορικά κατά κύριο λόγο και κυριολεκτικά πολλές φορές) **προκειμένου να κάνεις τη ζωούλα σου.** Και η κλάψα περί ανεργίας είναι μια απάτη. Δεν είναι η ανεργία που ρίχνει την αξιοπρέπεια τόσο χαμηλά ώστε να δεχτεί κάποιος να γίνει πληρωμένος φονιάς. Γιατί τότε θα έπρεπε να δεχτούμε πως κάθε σημερινός άνεργος είναι ένας αυριανός πληρωμένος φονιάς. **Και καλό είναι να μην ξεχνάμε την εξέγερση του δεκέμβρη το 2008 που πολλοί μαθητές και μαθήτριες που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις για την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη από τους μπάτσους, σφαλιάρωναν τους συμμαθητές τους που θέλαν να γίνουν μπάτσοι προσπαθώντας να τους βάλουν στον ίδιο δρόμο.**

ΥΓ: Για να ζηγιόμαστε, δε θεωρούμε μόνο τις παραπάνω δουλειές αναξιοπρεπείς. Αν είναι μια φορά αθλιότητα να γίνεις τσιράκι των αφεντικών είναι εξίσου ελεεινό να γίνεις αφεντικό και να ζεις από την εκμετάλλευση των άλλων ή να γίνεις γιάπης ή να γίνεις λέρα-ρουφιάνος-δημοσιογράφος ή...

Την ευθύνη γι' αυτό το έντυπο φέρει η *συνέλευση ενάντια στην ταξική και κοινωνική ειρήνη*, μια αντιεξουσιαστική συλλογικότητα εργατών, ανέργων και φοιτητών που στεκόμαστε εχθρικά απέναντι στο υπάρχον σύστημα το οποίο δεν κάνει τίποτα άλλο απ' το να διασφαλίζει πως κάποιοι λίγοι (τα αφεντικά, το κράτος και οι λακέδες τους) θα μπορούν να ζουν και να καλοπερνάνε από την εκμετάλλευση της εργασίας όλων των υπολοίπων. *Γιατί ενάντια στην ταξική-κοινωνική ειρήνη*; Γιατί αυτό που οι κυρίαρχοι ονομάζουν ειρήνη δεν είναι παρά ένας καθημερινός πόλεμος χαμηλής έντασης απέναντι στις ζωές μας. Για να το πούμε πιο απλά **η ειρήνη τους είναι συνώνυμο με το "σκάσε και διάβαζε", "σκάσε και δούλευε", "σκάσε και κατανάλωνε", "σκάσε και ψήφισε", "σκάσε και ψόφα"**. Ενάντια σε αυτή την ειρήνη είναι που πρέπει να στραφούμε αν θέλουμε να πάρουμε πίσω τη ζωή που μας κλέβουν. *Ειδικά σε καιρούς κρίσης που οι εκμεταλλευτές μας προσπαθούν να μας βάλουν να φαγωθούμε μεταξύ μας (ώστε να μη φάμε αυτούς) είναι πιο απαραίτητο από ποτέ να μην καταπιούμε τη ρατσιστική και εθνικοπατριωτική τους προπαγάνδα και να χτίσουμε κοινότητες αγώνα εναντί τους.*

ΑΥΤΟΔΙΟΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΣ ΧΩΡΟΣ

ΑΝΑΤΟΠΙΑ

<http://anatopia.wordpress.com/>

Μητρ.Παρθενίου 16

-ΤΕΡΜΑ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ

κάθε μέρα μετά τις 19.00

mail: againstcp@gmail.com